

PONÈNCIA

LES COMPETÈNCIES LOCALS DINS UN NOU MAPA MUNICIPAL

COMPETÈNCIES LOCALS

DEFINICIÓ: Podríem definir les competències com la habilitació expressa per a actuar en un determinat àmbit i, per tant, la capacitat legal —i econòmica?— sobre aquell conjunt de matèries mitjançant les quals es poden realitzar polítiques públiques amb diverses funcions (legislar, executar o jutjar) relatius a determinats àmbits segons una distribució normativa, en virtut d'un reconegut deure i dret atorgats per la llei, i amb exclusió de qualsevol altre.

Els criteris d'execució d'aquest treball, perquè així ens ho demana la organització d'aquesta primera jornada, i perquè així ho entenem de forma personal, i també col·legiada, són que, sobre tot, no es pretengui pontificar sinó, fonamentalment, aportar eines i instruments, principis i conceptes, de manera prou estudiades i raonades, amb l'objectiu de posar sobre la taula pautes rigoroses i suficients per a un futur desenvolupament del dret públic català, i per tal que a qui correspongui —i esperem i desitgem que aquest «qui correspongui» sigui un legislador constituent—, tingui elements de judici vàlids i en justa quantitat, per a desenvolupar un marc legislatiu adequat, eficaç i eficient.

Afegirem que res es casual, i per tant, el desplegament del que aquí es plantejarà, parteix d'una filosofia i d'una forma d'entendre la cosa pública que beu de les fonts de l'esperit del dret públic català propi, de manera que els arguments que es posaran sobre la taula s'emmarquen en el que és un dels objectius de la *I Jornada per al desenvolupament del dret públic català. Represa i futur en temps de canvi*. I no perquè sigui una imposició de la organització, sinó perquè és justament la coincidència amb les formes i els objectius que ens fan copartíps i protagonistes actius de les mateixes, la qual cosa informa i influeix en tota la proposta.

Actualment, el marc normatiu vigent estableix una distinció entre potestats i competències, i encara de les potestats en distingeix les prerrogatives. Tanmateix, no podem començar a parlar de potestats —i prerrogatives— i competències sense parlar de capacitat econòmica, de model de govern i d'autonomia local. I entenem que tot això s'ha de fer des d'un anàlisi comparat —comparat de forma interessada, és a dir, interessadament amb aquells models on la ràtio de satisfacció ciutadà/cosa pública és més alta—, comparat i succint en la forma, però profund en el fons.

«D'altra banda una autoritat només té competència en una matèria quan té assumida la competència material i les potestats. No té gaire sentit fer una anàlisi competencial deixant de banda les potestats de les autoritats sobre les mateixes, ja que és la combinació d'ambdues coses el que realment determina el grau d'autonomia local.» (Navarro, 2010, p.2)

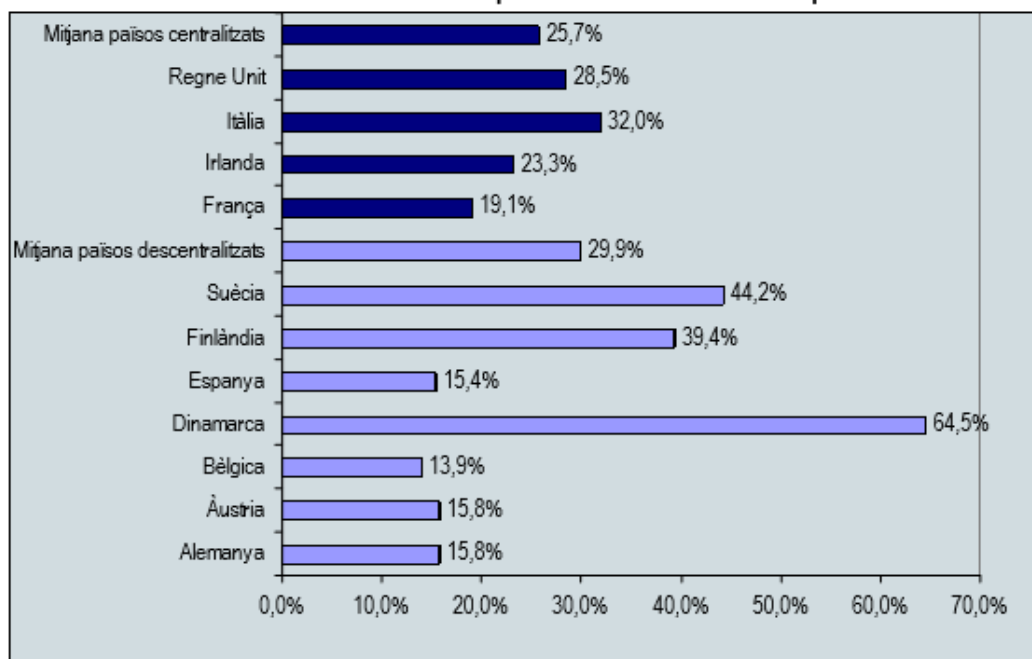
Les competències s'han de classificar entre les pròpies i les delegades. Així mateix, les competències pròpies s'han de classificar entre les obligatòries i les facultatives. També de les delegades cal distingir-ne les que incorporen el finançament i les que no, com també aquelles que es deleguen a petició del propi ens local d'aquelles que venen delegades per l'administració superior. Finalment també hauríem de distingir entre les competències delegades obligatòries i aquelles competències delegades facultatives.

Pel que respecte a les potestats, ha de ser la legislació corresponent la que n'ha de determinar quines han de ser les potestats que s'han d'atribuir als governs locals, quins màxims i quins mínims, i en funció de què, on i quan. Al nostre entendre, el marc legislatiu ha de emparar un significatiu grau de flexibilitat per tal que els propis municipis en exercici de la seva autonomia local i en funció de les característiques de cada ens local, estableixi el seu marc potestatiu i, en conseqüència, competencial.

Capacitat econòmica

Veiem com en la definició inicial de la ponència, a l'hora de citar la capacitat legal, afegim un interrogant relatiu a la capacitat econòmica. És evident que amb el model autonòmic vigent aquesta qüestió esdevé essencialment un problema, precisament per la incapacitat material d'una suficiència real i veritable en recursos econòmics. Tanmateix, amb el plantejament que es formula, l'interrogant econòmic hauria de quedar absorbit per la sostenibilitat econòmica del model i, per tant, donar compliment al principi de suficiència financera. I això hauria d'ésser així en la formulació d'un patró extrapolable a qualsevol dels altres que d'antuvi pretenem analitzar.

Ens atrevim a afirmar que la clau de volta la trobem en el pes econòmic del sector local, en termes de despesa, sobre la totalitat del sector públic. Ens hem pres la llibertat de manllevar del treball *Les competències dels governs locals: una anàlisi comparativa i debat sobre el futur del món local a Catalunya*, de Maria Dolors Navarro Bergas, publicat a Papers de Treball número 9/2010, del Departament d'Economia i Finances, Direcció General d'Anàlisi i Política Econòmica, la taula (gràfic 3 del document citat) següent:

Gràfic 3. Pes del sector local en termes de despesa sobre el total del sector públic

Font: Government Finance and Statistics, Yearbook 2007, FMI.

Quadre 1

Observem a simple vista que el pes del sector local —el 15,4%— dins la despesa total del sector públic de l'Estat espanyol —per tant l'actualment vigent al nostre país— està molt per sota de les mitjanes tant dels països centralitzats —el 25,7%— com dels països descentralitzats —el 29,9%—, i extraordinàriament lluny d'aquells estats on la ràtio de satisfacció ciutadà/cosa pública és més alta —Dinamarca 64,5%, Suècia 44,2% i Finlàndia 39,4%— i que conformen el conjunt d'estats que pretenem prendre com a patró.

És obvi que qualsevol plantejament que puguem fer passa indefugiblement per un finançament adequat, atès que no és possible cap proposta eficient i eficaç sense un equilibri entre els recursos econòmics i les competències exercides, i això no serà possible sense un nivell de finançament dissenyat i adequat en funció de les necessitats competencials. Només amb una veritable igualació entre les competències assumides i els recursos per a executar-les podrem parlar de suficiència financera i una autonomia local real.

Model de govern

Però de que depèn que el model de finançament s'avingui a aquestes necessitats? És evident que el patró polític hi té molt a veure: un model com el vigent a la Comunitat Autònoma de Catalunya, amb 6 o 7 —dependent de l'òptica en que es miri— nivells de govern és evident que no és l'òptim. De què hem de parlar doncs? Al nostre entendre la

clau està en els nivells de govern. En aquest sentit, personalment em decanto pels dos nivells de govern —línia en la que també s'inscriu el Col·lectiu Maspons i Anglasesell, diversos sectors de l'acadèmia i de la professió i, a nivell polític, inclòs en el seu plantejament programàtic, ERC—, com a model contrastat d'eficiència i eficàcia: govern de l'Estat i govern local.

No obstant això, en tractar el govern local, s'ha de parlar de diverses casuístiques entre les que hi tenen un paper determinant els ens supramunicipals, de manera que segons el patró que es segueixi podríem parlar d'un tercer nivell encobert —si és que aquests ens supramunicipals gaudissin d'autonomia pròpia per a la gestió dels seus interessos, més enllà de la delegada pels governs locals originaris. No és el que pretenem, sens dubte, però ho tractarem més endavant quan analitzem el mapa municipal.

Vull fer notar que quan hem parlat de les potestats —i prerrogatives— i competències, deliberadament no hem fet cap llistat, perquè entenem que no ens correspon a nosaltres, sinó al legislador, o potser ni a ell, en funció del model de cosa pública que s'acabi instituint i aplicant. I això també tindrà molt a veure amb el patró que hom prengui com a objectiu en quant a l'autonomia local.

En tot cas, ens permetrem apuntar algunes pautes, a més a més de les ja apuntades, que entenem seria desitjable tenir presents:

- el marc competencial de cada ens local hauria de respondre a les seves necessitats en funció del territori, demografia, zona geogràfica, recursos, model d'activitat econòmica, etc. El que en diríem una distribució diversificada i coherent de competències en funció del que cada govern local estigui en condicions d'executar i també de la seva capacitat de gestió.
- Observança rigorosa del principi de subsidiarietat fent possible la major proximitat possible entre els ciutadans, els serveis i les autoritats competents.
- Facilitar folgadoament l'establiment d'ens supramunicipals com a alternativa a possibilitar al màxim el compliment del principi de subsidiarietat entre aquelles administracions que per la seva dimensió i escassa capacitat de gestió els resulta impossible exercir segons quines potestats i desenvolupar determinades competències.
- Polítiques de descentralització —sempre respectant la suficiència i l'equilibri financer— envers els governs locals, amb la vista posada sobre el suara citat establiment d'ens supramunicipals.
- En un model amb només dos nivells d'administració, el finançament hauria de ser molt similar —sense entrar en percentatges— als dels països que pretenem prendre com a patró: Dinamarca, Suècia i Finlàndia.

Autonomia local. Principis i conceptes aplicats

La Carta Europea de l'Autonomia Local, signada a Estrasburg el 15 d'octubre de 1985, també estableix un seguit de pautes que, com no pot ser d'una altra manera, ens aporten eines i instruments, en forma de principis i conceptes polítics, jurídics i econòmics per a construir el present document de treball.

Quan acudim al dret comparat i analitzem una vegada més, de forma recurrent val a dir-ho, aquells estats on la ràtio de satisfacció ciutadà/cosa pública és més alta i, en concret Finlàndia, Suècia i Dinamarca, on només hi ha dos nivells de govern i on els municipis són els principals actors de la cosa pública local amb un important pes en la prestació de serveis i l'exercici de competències, constatem que són estats que han legislat atorgant una molt àmplia potestat normativa i tributària als seus ens locals. A Dinamarca i Suècia, el nivell d'autonomia municipal a l'hora de decidir com s'estructura cada ens local és molt gran, la qual cosa fa que en aquest països hi trobem formes de govern local força dispars les unes de les altres, fins i tot pel que fa als procediments d'elecció i les regles que regulen la composició dels diversos òrgans executius, regles que difereixen sensiblement de les que disposa el mateix marc normatiu local del propi Estat.

Tornant a la Carta Europea de l'Autonomia Local, vist el que s'ha exposat a aquestes alçades de la present ponència, i d'acord amb allò que ens interessa, ens quedarem amb els preceptes següents:

A l'article 3.1, s'estableix el que s'entén per autonomia local i s'anuncia que es tracta del dret i la capacitat efectiva de les Entitats locals d'ordenar i gestionar una part important dels assumptes públics, sota la seva pròpia responsabilitat i en benefici dels seus habitants.

A l'article 4.2. afirma que les Entitats locals tenen, llibertat plena per exercir la seva iniciativa en tota matèria que no estigui exclosa de la seva competència o atribuïda a una altra autoritat. A l'apartat 3 del mateix article 4 introdueix el principi que l'exercici de les competències públiques han de ser exercides per les autoritats més properes als ciutadans. A l'apartat 4 del mateix article 4, estableix que, de forma normal, les competències encomanades a les Entitats locals, han de ser plenes i completes. I finalment d'aquest article 4, fem esment de l'apartat 5, on estableix la capacitat de gaudir, en tant que sigui possible, de la llibertat d'adaptar l'exercici d'una competència delegada per una altra autoritat, a les condicions locals.

De l'article 6 en destaquem el principi que les Entitats locals han de poder definir per si mateixes les estructures administratives internes amb les quals pretenen dotar-se, a fi d'adaptar-les a les seves necessitats específiques i a fi de permetre una gestió eficaç.

I per acabar aquesta secció on fem referència a determinats articles molt concrets de la Carta Europea de l'Autonomia Local, per justificar la nostra tesi, ens empararem amb l'article

9, que tracta els recursos financers de les Entitats locals. Així, a l'apartat 1 d'aquest article, s'estableix la suficiència financera, afirmant que les Entitats locals tenen dret a tenir recursos propis suficients i disposar-ne lliurement en l'exercici de les seves competències, i a l'apartat 2 ho accentua tot afegint que els recursos financers de les Entitats locals han de ser proporcionals a les seves competències.

Aquest article 9 introdueix dos conceptes que al nostre entendre són d'especial rellevància. A l'apartat 5 advoca per la protecció de les Entitats locals financerament més febles tot reclamant l'adopció de procediments de compensació financera o de les mesures equivalents, sense reduir en cap cas la llibertat d'opció d'aquestes Entitats locals, en el seu propi àmbit de competència, destinades a corregir els efectes del desigual repartiment de les fonts potencials de finançament, així com de les càrregues que els incumbeixen. I en darrer terme, a l'apartat 7 introdueix un principi, que vol evitar un perversió del sistema avui per avui extensament utilitzada: les subvencions. En aquest apartat la Carta Europea de l'Autonomia Local, ens diu que les subvencions concedides a les Entitats locals no han de ser destinades al finançament de projectes específics. La concessió de subvencions no haurà de causar perjudici a la llibertat fonamental de la política de les Entitats locals, en el seu propi àmbit de competència. Encara que no sigui un assumpte específicament pertanyent a la nostra ponència, no ens n'hem pogut estar de fer-ne esment.

S'ha de fer una referència explícita a que tota aquesta normativa citada, i en conjunt, tota la Carta Europea de l'Autonomia Local, sempre fa referència a les lleis i el seu compliment, els seus límits, les seves previsions. És per aquest motiu que el patró que resulti hauria incorporar un acurat marc jurídic en els principis i conceptes, però amb la previsió d'una flexibilitat regulada en funció de les circumstàncies. Observem com aquesta normativa citada s'aplica i es desplega en un altíssim grau de respecte, quan estudiem el grup de països descentralitzats els quals prenem de referència. I és exactament allò que proposem que sigui d'especial i escrupolosa aplicació en el model que sorgeixi del Parlament Constituent.

NOU MAPA MUNICIPAL

«Un model d'organització territorial ha de tenir unes bases clares i amb voluntat de permanència en el temps; però la seva implantació en el territori pot ser gradual i, sobretot, ha de saber-se adaptar als canvis propis de la realitat econòmicosocial del país.» (Comissió d'Experts, 2000, p. 10)

A Catalunya, més enllà dels nou-cents quaranta-vuit municipis, hi ha quaranta-dos consells comarcals, quatre diputacions, vuit delegacions territorials del govern de la Generalitat, quatre subdelegacions del govern de l'Estat, així com totes aquelles delegacions territorials de les diferents conselleries de la Generalitat i també les que

corresponen a l'Estat. En conjunt, un complicat i reiteratiu entramat d'ens polític-administratiu que dificulta enormement el principi d'eficiència i eficàcia administrativa, significat un considerable laberint i galimaties per al ciutadà.

La fotografia del mapa municipal a Catalunya és la del quadre 2 següent:

DISTRIBUCIÓ DE MUNICIPIS DE CATALUNYA PER FRANGES DE POBLACIÓ					
Franja poblacional		Nombre municipis		percentatge	
Fins a 1.000	menys 100	489	32	51,58 %	3,38 %
	Entre 100 i 250		152		16,03 %
	Entre 250 i 1000		305		33,17 %
Entre 1.000 i 5.000		250		26,37 %	
Entre 5.000 i 10.000		88		9,28 %	
Entre 10.000 i 20.000		57		6,01 %	
Entre 20.000 i 50.000		41		4,32 %	
Més de 50.000		23		2,43 %	

Quadre 2

El creuament dels 948 municipis i els 7,5 milions d'habitants, ens dona una ràtio de 126,4 municipis per cada milió d'habitants. Si elaborarem un quadre —quadre 3— amb divuit estats de la Unió Europea amb les dades del nombre de municipis en relació a la població de cada país, tot incardinant-hi Catalunya, i descomptant de les dades corresponents a Espanya, la xifra de la població i el nombre de municipis de Catalunya, podem comprovar que, malgrat tot, Catalunya té una ràtio de municipis per milió d'habitants inferior a la mitjana europea, mentre que Espanya, per la seva banda, té una ràtio superior. No obstant això, també podem observar a la taula, que hi ha tres estats: Hongria, França i República Txeca, que clarament distorsionen el resultat de la mitjana.

D'altra banda, a través dels resultats del citat quadre 3, es posa de manifest de forma ben evident, que tots aquells estats que han executat algun pla de reducció d'ens locals, on a més a més coincideix que hi ha inclosos els tres estats fins ara citats, la seva ràtio està sensiblement per sota dels 100 municipis per milió d'habitants.

RÀTIO PERCENTUAL DE MUNICIPIS PER MILIÓ D'HABITANTS A EUROPA			
	Ajuntaments	Habitants	Nombre. d'ajuntaments per cada milió d'habitants
Regne Unit	477	61 milions	7,8
Dinamarca	98	5,4 milions	18,1
Irlanda	88	4,5 milions	19,5
Portugal	308	11,3 milions	27,3
Països Baixos	467	16,6 milions	28,1
Xipre	33	1,1 milions	30
Suècia	290	9,3 milions	31,2
Grècia	370	10,7 milions	34,6
Bèlgica	589	10,6 milions	55,6
Finlàndia	342	5,3 milions	64,5
Catalunya	948	7,5 milions	126,4
Itàlia	8.101	60 milions	135
Mitjana europea			152,1
Malta	68	0,4 milions	170
Espanya (amb Catalunya)	8.112	46,2 milions	175,6
Espanya (sense Catalunya)	7.166	38,7 milions	185,1
Letònia	503	2,3 milions	218,7
Luxemburg	116	0,5 milions	232
Hongria	3.100	10 milions	310
França	36.782	64,5 milions	570,3
República Txeca	6.240	10,4 milions	600

Quadre 3

El territori és el que és i, simplement, el que volem fer és reestructurar-ne i racionalitzar-ne la seva configuració i la seva organització. El territori és el marc físic on poder dur a la pràctica la racionalitat i funcionalitat en la seva divisió i administració, factor capital en l'èxit o fracàs de la proposta. L'essència del plantejament que fem, rau en un model on coexistissin, com ja hem anunciat, només dos nivells d'administració: administració general i administració local, sense altres agents intermedis, sense models estructurals allunyats de l'eficiència, l'eficàcia, i l'excel·lència, sense innecessàries duplicitats institucionals, administratives i polítiques, sense superposició d'estructures polítiques i administratives amb confusió de competències.

Efectivament, en el municipi resideix la força de la societat, i aquesta energia s'hauria de poder canalitzar vers allò que propugnem, en el sentit d'aconseguir que els ens locals, en tant que poders públics propers al ciutadà —recordem que diu la Carta Europea de l'Autonomia Local: les competències públiques han de ser exercides per les autoritats més properes als ciutadans—, assoleixin els nivells de capacitat suficient i necessària per gestionar, ordenar, organitzar i portar a terme, el conjunt d'assumptes i polítiques públiques que corresponen, i afecten, a la col·lectivitat de l'espai territorial respectiu — la capacitat efectiva de les Entitats locals d'ordenar i gestionar una part important dels assumptes públics, sota la seva pròpia responsabilitat i en benefici dels seus habitants i el principi que les Entitats locals han de poder definir per si mateixes les estructures administratives internes amb les quals pretenen dotar-se, a fi d'adaptar-les a les seves necessitats específiques i a fi de permetre una gestió eficaç, que estableix la Carta Europea de l'Autonomia Local.

El model territorial que propugnem, és un model mixt amb dues vessants: la racionalització municipal del territori, mitjançant la concentració d'administracions locals amb l'objectiu que tots les entitats municipals siguin sostenibles; i una descentralització interior de cada ens local amb un sensible acostament de l'administració al ciutadà —principi de subsidiarietat— a través de la disposició de sots-nivells territorials en el si de cada ens local. Aquesta proposta està fonamentada en un exercici de racionalitat a partir de criteris i metodologia de recerca científica, de manera que el resultat que n'obtenim és l'establiment d'unes estructures territorials harmòniques adequades per tal d'assolir una gestió i administració sostenible.

La implementació d'aquest model, faria possible que el nombre resultant d'ens locals amb total capacitat competencial i operativa a Catalunya, es mogué en una franja d'entre dos-cents i tres-cents, mentre que el nombre de nou-cents quaranta-vuit municipis no variaria. Aquest objectiu s'assoliria mitjançant els mecanismes següents:

- Municipis que estiguin en condicions de prestar la totalitat de serveis que li són propis i siguin racionalment autosuficients i sostenibles de forma contrastada en la seva gestió.
- Instaurant/creant ÀREES BÀSIQUES ADMINISTRATIVES, en tant que entitats municipals, que agrupin conjunts de municipis, la suma de la població de les quals, estigui en condicions de prestar la totalitat de serveis que li són propis i siguin racionalment autosuficients i sostenibles de forma contrastada en la seva gestió.

Com serien aquestes noves entitats municipals que anomenem ÀREES BÀSIQUES ADMINISTRATIVES? Com haurien de funcionar i com s'adaptarien a un nou patró políticoadministratiu? Quins —i quants— nivells d'acció política en execució de la seves competències com a poder local desenvoluparien i, en conseqüència, quina capacitat administrativa hauria de comportar.?

I com quedarien aquells municipis que actualment NO estan en condicions de prestar la totalitat de serveis que li són propis, i no són racionalment autosuficients i sostenibles de forma contrastada en la seva gestió? Doncs la nostra proposta és que passarien a integrar una ÀREA BÀSICA ADMINISTRATIVA, sense perdre en cap moment la seva personalitat, pel que respecta a competències, atribucions, formes de govern, protecció i defensa dels seus interessos.

ABA. ÀREES BÀSIQUES ADMINISTRATIVES

La denominació escollida en aquest treball no és aleatòria, es basa en l'actual ordenament territorial general de Catalunya —Llei 1/1995, per la que s'aprova el Pla Territorial General de Catalunya—, que s'estructura en àrees bàsiques. Les ÀREES BÀSIQUES ADMINISTRATIVES (ABA), serien, doncs, divisions administratives territorials constituïdes per l'agrupació de municipis que, mancomunadament, s'assegurin les condicions necessàries per a poder prestar la totalitat de serveis que li són propis de forma racionalment autosuficients i sostenibles de manera contrastada. Ens referim a àrees gestades amb criteris de proximitat, mobilitat i accessibilitat, per una banda, unint, concentrant i compartint esforços i recursos (administratius, tècnics, econòmics i humans), per l'altre, i dins una marc regit pels principis d'eficàcia, eficiència i legalitat, així com del dret a una bona administració.

La proposta es fonamenta en l'establiment d'un ens local amb una única administració supramunicipal, formada i compartida per municipis, centralitzada en la seva infraestructura i maquinària administrativa bàsica, però descentralitzada en la seva operativitat. L'objectiu seria assolir una administració, competent, dinàmica i professional, amb un equip de personal qualificat, preparat i apropiat, amb capacitat i garanties per a donar un servei àgil, eficaç, avalat amb una indiscutible preparació tècnica i jurídica. L'establiment generalitzat d'ÀREES BÀSIQUES ADMINISTRATIVES hauria d'institucionalitzar-se per disposició normativa explícita *ad hoc*, que en regulés, explícitament, l'estructura, composició, funcionament, competències i règim jurídic.

En tot cas, la regulació pròpia i singularitzada de cada ens municipal hauria d'estar reglamentada i determinada, per un estatut propi —o Carta Municipal— en base als, reiteradament citats, principi d'autonomia local, al principi d'interdicció de l'excés de normativa i al principi d'excel·lència legislativa.

En la constitució de les ÀREES BÀSIQUES ADMINISTRATIVES, l'àmbit territorial resultant hauria de respectar, en la mesura del possible, els límits comarcals —les excepcions haurien de ser puntuals i concretes i, pràcticament sempre entre comarques veïnes per donar solució a algunes disfuncions com les actualment existents—, i les particularitats i realitats geogràfiques, històriques, culturals i socials de cada indret corresponent.

Els municipis integrants d'una ABA, podrien tenir un estatuts semblant al que correspon a una Entitat Municipal Descentralitzada «EMD». Les dependències municipals —la Casa de la Vila— d'aquestes municipis esdevindrien oficines consistorials, com en el model finès, oficines d'atenció i proximitat al ciutadà, integrants de la xarxa administrativa descentralitzada de l'ABA corresponent —semblantment a una agència local de caixa o banc— connectada telemàticament amb la seu de l'ABA, on estarien centralitzats tots els serveis administratius amb els corresponents professionals i tècnics corresponents. No obstant això, els ciutadans de cada un dels municipis integrants de l'ABA no s'haurien de veure afectats ni perjudicats per cap disfunció com a resultat de la integració a l'ABA, ni trobar cap diferència —si més no en sentit negatiu—, en relació

al servei de proximitat i immediatesa d'atenció que fins l'establiment de les ABA se'ls hagi pogut estar prestant.

El marc competencial de les ABA es correspondria amb el mateix que hi hauria previst per als municipis. En tot cas, i a més a més, haurien de posseir una organització bàsica que pogués garantir l'estructura administrativa adequada a les necessitats estructurals, amb la cobertura de tots els llocs claus i imprescindibles per al bon funcionament de l'ens local, d'acord amb el nou model de govern local que s'estableixi, i tot plegat, i sempre, en concordança amb les necessitats i característiques del territori i del conjunt de municipis que conformin aquesta entitat supramunicipal que anomenem ÀREA BÀSICA ADMINISTRATIVA.

BIBLIOGRAFIA

COMISSIÓ D'EXPERTS CREADA PER ACORD DEL GOVERN DE 3 D'ABRIL DE 2000, A INSTÀNCIA DELS DIFERENTS GRUPS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA. *Informe sobre la revisió del model d'organització territorial de Catalunya*. Barcelona: desembre 2000.

LLUCIÀ I SABARICH, Isidre. *Postulats per a un nou model de política local a Catalunya. Esperit del dret públic català aplicat*. Tesi Doctoral. Universitat Autònoma de Barcelona. Barcelona: 2017.

MASPONS I ANGLASELL, F. (Francesc). *L'esperit del dret públic català*. Assaigs i monografies. Volum 1. Editorial Barcino. (Edició facsímil de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya de 2006). Barcelona: 1932.

NAVARRO BERGAS, Maria Dolors. *Les competències dels governs locals: una anàlisi comparativa i debat sobre el futur del món local a Catalunya*. Papers de Treball núm. 9/2010. Direcció General d'Anàlisi i Política Econòmica del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya. Barcelona: 2010